

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1400/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Терзић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ ДОО Ваљево, чији је пуномоћник Марија Митровић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 73/22 од 09.09.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 73/22 од 09.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова за одговор на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 28/21 од 01.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиле па је поништено решење туженог број .. од 03.01.2020. године и тужени обавезан да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је решење туженог број .. од 03.01.2020. године ништаво и да туженог обавезе да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 101.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 73/22 од 09.09.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву П1 28/21 од 01.11.2022. године у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог број .. од 03.01.2020. године и обавезе тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П1 28/21 од 01.11.2022. године и одбијен као неоснован захтев тужиле да се обавезе тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 101.800,00 динара и

обавезана тужила да туженом накнади парничне трошкове од 27.750,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 33.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, жалба туженог у делу у коме је побијана пресуда Основног суда у Ваљеву П1 28/21 од 01.11.2022. године у ставу другом изреке, одбачена је као недозвољена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су пак учињене друге битне повреде парничног поступка.

Тужени је доставио одговор на ревизију, са захтевом за накнаду трошкова за стручни састав одговора.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим као послодавцем закључила уговоре о раду на одређено време и то почев од 20.10.2006. године да би по истеку рока на који је закључен последњи уговор о раду од 01.04.2008. године тужени као послодавац утврдио да је тужилци престао радни однос. Дана 25.06.2008. године донето је решење о престанку радног односа. Против назначеног решења тужила је покренула судски спор па је делимичном пресудом Основног суда у Ваљеву П1 166/15 од 20.10.2015. године утврђено да се тужила налази у радном односу на неодређено време од 01.07.2008. године и тужени је обавезан да тужилцу врати на рад. Назначену пресуду потврдио је Апелациони суд у Београду пресудом Гж1 3482/15 од 09.11.2016. године. Одлучујући по ревизији Врховни касациони суд је решењем Рев2 2944/17 од 21.02.2018. године укинуо пресуду Апелационог суда у Београду Гж1 3482/15 од 09.11.2016. године и вратио том суду предмет на поновно одлучивање. Апелациони суд у Београду је након тога донео пресуду Гж1 2173/18 дана 06.11.2019. године, преиначио делимичну пресуду Основног суда у Ваљеву П1 166/15 од 20.10.2015. године и одбио тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење о отказу туженог од 25.06.2008. године и да се утврди да се тужила налази код туженог у радном односу на неодређено време од 01.07.2008. године и да се обавезе тужени да тужилцу врати на рад. Након доношења правноснажне делимичне пресуде Основног суда у Ваљеву П1 166/15 од 20.10.2015. године (након што је потврђена од стране Апелационог суда) тужени је дописом од 28.12.2016. године позвао тужилцу да се врати на рад. Тужила је са туженим закључила уговор о раду на неодређено време дана 18.02.2019. године. У члану 1. уговора констатовано је да је запослена засновала радни однос на неодређено време са пуним радним временом од 09.11.2017. године, по уговору о раду, анексима уговора и на основу делимичне правноснажне пресуде Основног суда у Ваљеву П1 166/15 од 20.10.2015. године. Међутим, Апелациони суд, након што је укинута његова прва пресуда, донео је пресуду Гж1 2173/18 од 06.11.2019. године, па имајући у виду да решење од 25.06.2008. године није поништено

тужени је тужилји отказао уговор о раду доношењем решења дана 03.01.2020. године – број решења .. .

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је усвојио евентуални тужбени захтев тужилје налазећи да оспорено решење од 03.01.2020. године садржи законом прописане разлоге за отказ уговора о раду и с обзиром да тужени није испоштовао процедуру за раскид уговора. Осим тога разлози за прекид радног односа на које се тужени позива у оспореном решењу немају основа у Закону о раду јер је у надлежности суда а не послодавца да утврђује да ли је након закључења уговора о раду на неодређено време за запослене у међувремену евентуално отпао правни основ за његово закључење.

Другостепени суд није прихватио овакву правну аргументацију првостепеног суда, налазећи да решењем о отказу уговора о раду тужени од 03.01.2020. године није са тужилјом раскинуо уговорни однос и није отказао уговор о раду већ је само утврдио правне последице пресуде Апелационог суда у Београду и Основног суда у Ваљеву и утврдио да престаје радни однос и важење уговора о раду који је запослена закључила са туженим као послодавцем. Закључује да су у образложењу оспореног решења наведене чињенице у вези постојања правног основа радног односа као последичним престанком рада запослене. Решењем Врховног касационог суда Рев2 2944/17 од 21.02.2018. године укинута је пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3482/15 од 09.11.2016. године а након тога је пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2173/18 од 06.11.2019. године преиначена делимична пресуда Основног суда у Ваљеву П1 166/15 од 20.10.2015. године. Због свега тога произлази да је отпао правни основ за враћање тужилје као запослене на рад па је правилно тужени поступио када је решењем од 03.01.2020. године утврдио да је тужилји престао радни однос код туженог.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право. Доношењем пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2173/18 од 06.11.2019. године (након што је првобитна пресуда Апелационог суда у Београду укинута од стране Врховног касационог суда), а којом је преиначена делимична пресуда Основног суда у Ваљеву, отпао је правни основ за извршење обавезе туженог да тужилју врати на рад по основу пресуде првостепеног суда од 20.10.2015. године. Стекли су се услови за примену правног дејства правноснажног решења о престанку радног односа тужилје од 25.06.2008. године.

Чланом 179. Закона о раду прописани су разлози за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца. Међутим, правилно је од стране другостепеног суда закључено да се овде не ради о примени тог прописа већ о активирању дејства претходног решења о престанку радног односа од 25.06.2008. године. Решење од 03.01.2020. године само је декларативне природе јер оно декларише тј. констатује ту ситуацију. Разлози за престанак радног односа тужилје нису они прописани чланом 179. Закона о раду већ претходно донето решење о престанку радног односа које је коначно и правноснажно а којим је констатовано да је тужилји престао радни однос истеком рока за који је заснован. Решењем од 03.01.2020. године само је формализован престанак радног односа тужилје по решењу од 25.06.2008. године. Разлози за престанак радног односа тужилје садржани су у ранијем решењу о престанку радног односа од 25.06.2008. године. Стога је и право тужилје на враћање на рад престало –

отпало након што је то решење постало правноснажно и након покретања судског поступка њен тужбени захтев за поништај тог решења одбијен као неоснован.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Туженом нису признати трошкови стручног састава одговора на ревизију јер састав одговора на ревизију није био потребан па је на основу члана 154. и члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић